

γαττούλαρος ὁ, ἀμάρτ. γατσούλαρος Πελοπν. (Ἦλ.) κατσούλαρος Νάξ. (Γαλανᾶδ.)

Κατὰ μετασχηματισμὸν ἐκ τοῦ οὐς. γαττουλάρα.

Γάτταρος, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἄν.

γαττουλαχναράκι τό, ἀμάρτ. κατσουλαχναράκι Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τῶν οὐς. γαττουλάχναρο, παρ' ὃ καὶ κατσουλάχναρο, κατὰ τύπ. ὑποκοριστικόν.

Εἶδος κεντήματος ὁμοιάζοντος πρὸς ἶχνος τοῦ ποδὸς γαλῆς: Καλὰ εἶναι εὐτοῦνα τὰ κατσουλαχναράκια, μὰ θέλουν ὅλο νὰ μετρεῖς.

γαττουλάχναρο τό, ἀμάρτ. κατσουλάχναρο Πελοπν. (Γαργαλ.) κατσουλάχναρο Πελοπν. (Γαργαλ.)

Ἐκ τῶν οὐς. γαττούλα, παρ' ὃ καὶ κατσούλα, καὶ ἀχναρί.

Γαττάχναρο, ὁ ἰδ.: Εἶδα κατσουλάχναρα 'ς τὸν ἄμμο.

γαττουλεύομαι ἀμάρτ. κατσουλεύομαι Πελοπν. (Τρίκκ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γαττούλα, παρ' ὃ καὶ κατσούλα.

Ὅργω πρὸς συνουσίαν, ὥς αἱ γαλαῖ.

γαττούλι τό, Βιθυν. κ.ά. γαττούλ' Μακεδ. (Βλάστ. Βογατσ. Βόιον Κοζ. Καστορ.) γατσούλι Ζάκ. Κέρκ. Κεφαλλ. Παξ. Πελοπν. (Ἦλ. Καλάβρ. Οἶν. κ.ά.) — Λεξ. Μπριγκ. γατσούλ' Εὐβ. (Αἰδηψ. κ.ά.) Ἦπ. Θεσσ. (Δομοκ. κ.ά.) Λευκ. Μακεδ. (Καστορ. κ.ά.) Στερελλ. (Ἀχυρ. κ.ά.) κατσούλι Εὐβ. (Κάρυστ.) Κρήτ. (Βιάν. Μεραμβ. Σφακ. κ.ά.) Μῆλ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Πάρ. Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Ἀνδροῦσ. Βερεστ. Γαργαλ. Γορτυν. Δυρράχ. Καλάβρ. Κάμπος Λακων. Κλειτορ. Κορινθ. Λάστ. Μάν. Μεσσ. Οἶν. Χατζ. κ.ά.) Τσακων. (Πραστ.) — Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. 419, 459 κατσούλ-λι Εὐβ. (Κουρ. κ.ά.) Κάρπ. κατσούλ' Πελοπν. (Ἦλ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γαττί, παρ' ὃ καὶ γατσί καὶ κατσί, καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ούλι. Ὁ τύπ. κατσούλι καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Γαττάκι 1, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἄν.: Εἶχε ἓνα γαττούλι καὶ τό 'λουζε Βιθυν. Ἡ γάττα μας ἔκανε τρία γατσούλια Κεφαλλ. Ἐδονκίς 'ς τοῦ γατσούλ' νὰ φάη; Στερελλ. (Ἀχυρ.) Ἐκαμ' ἓνα πιδὶ σὰ γατσούλ' Εὐβ. (Αἰδηψ.) Οὐτε 'ς τοῦ ὀχτροῦ σου τὸ κατσούλι νὰ μὴν τ' ἀξιόσῃ ὁ Κύριος Πελοπν. (Βερεστ.) Μωρέ, 'φτοῦνος νὰ πεθάνῃ; εἶναι 'φτάφυχο κατσούλι! Πελοπν. (Ἀνδροῦσ. Λάστ. κ.ά.) Πόσα κατσούλ-λια ἔκαμε ἡ κάτ-τα σου; Εὐβ. (Κουρ.) Ἀ κατσού'α ἐμποῖτσε τῶτα κατσούλια (ἡ γάττα ἔκαμε τρία γαττάκια) Τσακων. (Πραστ.) || Φρ. Σὰν ἡ γάττα τὰ γαττούλια (ἐπὶ τοῦ διαρκῶς ἀλλάσσοντος τὴν θέσιν τῶν πραγμάτων του) Μακεδ. (Κοζ.) Πβ. γαττί 1. Κάνω κατσούλια (περιπατῶ τετραποδιστί, ἐπὶ νηπίων) Κρήτ. (Μεραμβ.) Περιπατῶ κατσούλια-κατσούλια (συνών. τῇ προηγ.) Πελοπν. (Μάν.) Πβ. γαττουλίζω 1. || Ἀσμ.

Ἡ μάννα ποὺ σὲ γέννησε κάλλιὰ 'τονε νὰ κάνῃ ἓνα κατσούλι παρδαλὸ τσι bodikous νὰ πιάνῃ Κρήτ.

Κατσούλ-λι μου, κατσούλ-λι μου, μὲ τήμ-μακρὰ μουστάκα, οἱ πενδιτσοὶ μοῦ φά'σιν ἀπόψε τῆσ-σιτάκα (σιτάκα=εἶδος ἐδέσματος ἐξ ἀλεύρου, βουτύρου καὶ μέλιτος) Κάρπ. β) Γάττα 1, ὁ ἰδ. Πελοπν. (Γορτυν. Κλειτορ. Μεσσ.): Τίς γάττες τίς λέμε κατσούλια Κλειτορ. || Φρ. Πάτησε τὸ κατσούλι (=ἐμέθυσε) Γορτυν. Πβ. γάττα 1, γαττούλα 1. 2) Μετων., τὸ ἰσχνὸν καὶ καχεκτικὸν παιδίον Εὐβ. (Αἰδηψ.) Παξ. Πελοπν. (Δυρράχ. κ.ά.): Ἐρχεται πάδα

μὲ τὰ γατσούλια τῆς Παξ. Συνών. γαττόπαιδο. 3) Οἱ συριγματώδεις ἤχοι οἱ ἀκουόμενοι κατὰ τὴν ἀναπνοὴν πάσχοντος ἐκ βρογχίτιδος Κεφαλλ.: Εἶναι κρυωμένο τὸ παιδί· δὲν ἀκοῦς τὰ γατσούλια του; 4) Εἶδος ἀποδημητικοῦ πτηνοῦ μεγέθους περιστερᾶς, χρώματος μελανολεύκου, καὶ ἐκβάλλοντος φωνὴν ὁμοιάζουσαν πρὸς νιαούρισμα γαλῆς Κρήτ. (Σφακ.) 5) Ἐν τῇ φρ. μουστάκια τοῦ κατσουλίου, τὸ φυτὸν φλέως ὁ ἐχίνοειδής (phleum echinatum), τῆς τάξεως τῶν ἀγρωστωδῶν (graminaceae) Κρήτ. (Βιάν.) — Λεξ. Βλαστ. 459.

γαττουλιά ἡ, ἀμάρτ. κατσουλὲ Κρήτ. (Ρέθυμν.) κατσουλιά Κρήτ. (Μεσαρ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γαττούλα, παρ' ὃ καὶ κατσούλα, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιά. Διὰ τὸν τύπ. κατσουλὲ, βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 1, 345/46.

Ἡ ὑπὸ τῆς γαλῆς ἀναδιδομένη χαρακτηριστικὴ ὁσμὴ ἐνθ' ἄν.: Βγαίνει μιὰ γατσουλιά αὐτὴ ἡ προβιά Μεσαρ. Συνών. γαττί 2, γαττίλα.

γαττουλιάζω ἀμάρτ. γατσουλιάζω Κεφαλλ. κατσουλιάζω Μῆλ. κατσουλιάζου Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γαττούλι, παρ' ὃ καὶ γατσούλι καὶ κατσούλι.

1) Συστέλλομαι, συμμαζεύομαι (ἐκ φόβου, ψύχους, κλπ.) Μῆλ.: Κατσουλιάσε σὲ μιὰ γωνιά. Συνών. ζαρώνω, κατσίιάζω. β) Κάθηναι ὀκλαδόν, μὲ τὰ γόνατα ἐντελῶς λυγισμένα καὶ στηριζόμενος ἐπὶ τῆς ὀπισθίας ἐπιφανείας τῶν πτερυγῶν Μακεδ. (Χαλκιδ.) 2) Ἐκβάλλω συριγματώδεις ἤχους κατὰ τὴν ἀναπνοὴν λόγῳ παθήσεως τῶν βρόγχων ἐκ κρυολογήματος ἢ ἄλλης αἰτίας Κεφαλλ. Πβ. γαττούλι 3.

γαττουλιάρης ἐπίθ. ἀμάρτ. κατσουλιάρης Πελοπν. (Μαντίν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γαττούλα, παρ' ὃ καὶ κατσούλα, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιάρης.

Ἐν τῇ παιδιᾷ «κατσουλίτσα» (βλ. γαττουλίτσα 3), ὁ ἐκ τῶν παικτῶν ὑποδύμενος τὸν ρόλον τοῦ διώκτου τῆς «κατσουλίτσας».

γαττούλιασμα τό, ἀμάρτ. γατσούλιασμα Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ρ. γαττουλιάζω, παρ' ὃ καὶ γατσουλιάζω.

Ἡ μετ' εὐκρινῶς ἀκουομένων συριγματωδῶν ἤχων δύσκολος ἀναπνοὴ τοῦ πάσχοντος ἐκ βρογχίτιδος.

γαττουλιαστὰ ἐπίρρ. ἀμάρτ. κατσουλιαστὰ Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐξ ἀμαρτ. ἐπίθ. γαττουλιαστός, ὁ ἐκ τοῦ γαττουλιάζω, παρ' ὃ καὶ κατσουλιάζω.

Ὀκλαδόν, μὲ τὰ γόνατα ἐντελῶς λυγισμένα (ὥς προσδιор. τοῦ κάθουμαι) Πβ. γαττουλιάζω 1β.

γαττουλίζω ἀμάρτ. γατσουλίζω Ζάκ. (Κερ.) γατσουλίζου Πελοπν. (Μάν.) κατθουλίζω Πελοπν. (Καλάβρ. Κλουτσινοχ. κ.ά.) κατσουλίζου Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) κατσουλιάω Πελοπν. (Γύθ. Πάν. κ.ά.) κατθουλιάω Πελοπν. (Καλάβρ. Κλουτσινοχ. Σουδεν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γαττούλι, παρ' ὃ καὶ κατσούλι.

1) Βαδίζω ἐπὶ τῶν ποδῶν καὶ χειρῶν, περιπατῶ κατὰ τὸν τρόπον τῶν ζώων, τετραποδίζω (ἐπὶ τῶν ἀρχομένων νὰ βαδίζουν νηπίων) Πελοπν. (Γύθ. Καλάβρ. Κίτ. Κλουτσινοχ. Μάν. Πάν. Σουδεν. κ.ά.): Τὸ παιδί ἀρχισε νὰ κατσουλίζῃ

Κίτ. Κατθουλάει τὸ παιδί Κλουτσίνοχ. Ἦρθε κατθουλώδα σὰ μικρὸ παιδί Πάν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρκουδίζω 1. 2) Περιφέρομαι ἀσκόπως (ἢ καὶ σκοπίμως) τὴν νύκτα κατὰ προτίμησιν, ὡς αἱ γαλαῖ Ζάκ. (Κερ.) Συνών. λαγονδεύω, νυχτογυρίζω, νυχτοπερπατῶ.

γατουλίτι τό, ἀμάρτ. γατσουλίτι Ζάκ. Κέρκ. (Λευκίμμ. κ.ά.) Παξ. γατσουρίτι Ἑρεικ. Παξ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γατιούλι, παρ' ὃ καὶ γατσούλι, κατ' ἀναλογίαν ἢ συμφυρμὸν πρὸς τὸ συνών. γατιτίτι, ὁ ἰδ.

1) Γατιτάκι 1, ὁ ἰδ. Κέρκ. (Λευκίμμ. κ.ά.) Παξ. : Χάθηκε τὸ γατσουλίτι μας ἀπόψε Λευκίμμ. Τὸ ἄσπρο γατσουλίτι μας εἶναι ὁμορφότερο ἀπὸ τὸ μαῦρο αὐτόθ. 2) Γατιτουλίτινος 2, ὁ ἰδ. Ἑρεικ. Ζάκ. Παξ.

γατιτουλίτινος ὁ, ἀμάρτ. γατσουλίτινος Κεφαλλ. Ὁθων. κατθουλίτινος Κύθηρ. Πελοπν. (Μάν. Μάραθ. Μεθών. Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γατιτουλίτι, κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα ἀρσεν. ὀνόματα οἰονεῖ συνών., ὡς γαλέος, γάττος 2, κλπ.

1) Ὁ μικρὸς «γάττος» ἢ καὶ θωπευτικῶς οἰοσδήποτε «γάττος», δι' ὃ ἰδ. γάττος 1 Ὁθων. 2) Ἰχθὺς τῆς τάξεως τῶν πλαγιοστόμων (squalini), πιθανῶς σκύλλιον ὁ αἰλουρίδης (scyllium cattulus), τοῦ γένους τῶν σκυλλιορρινιδῶν (scylliorrhinidae), χρώματος βαθέος τεφροῦ μετὰ στιγμάτων μελανῶν Κεφαλλ. Κύθηρ. Πελοπν. (Μάν. Μεσσ.) Συνών. γατιτίτι 2, γατιτουλίτι 2.

γατιτουλιστά ἐπίρρ. ἀμάρτ. κατθουλιστά Πελοπν. (Γύθ. Πάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γατιτουλιστός, παρ' ὃ καὶ κατθουλιστός.

Ἐπὶ βαδίσματος, τετραποδιστὶ καὶ ἀθορύβως, κατὰ τὸν τρόπον τῆς γαλῆς : Κατθουλιστά βῆκε μέσα 'ς τ' ἀβέλι καὶ ῥήμαξε τὰ σταφύλια Πάν. Πβ. γατιτουλίζω 1.

γατιτουλίστικα ἐπίρρ. ἀμάρτ. κατθουλίστικα Πελοπν. (Γαργαλ.) κατθουλίστακα Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γατιτουλίστικος, παρ' ὃ καὶ κατθουλίστικος. Ὁ τύπ. κατθουλίστακα κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ οἰονεῖ συνών. σκύφτακα, ὁ ἰδ.

Γατιτουλιστά, ὁ ἰδ. : Πάαινο κατθουλίστακα νὰ μὴ ζε καταλάβουσι, ν' ἀκρομαστής τί λέσι Κίτ.

γατιτουλίστικος ἐπίθ. ἀμάρτ. κατθουλίστικος Ἀθῆν. (παλαιότ.) Πελοπν. (Γαργαλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γατιτούλα, παρ' ὃ καὶ κατθούλα, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίστικος.

Ὁ ἀρμόζων ἢ ἀνήκων εἰς τὴν γαλῆν ἐνθ' ἄν. : Θὰ μάθω τὰ κατθουλίστικα λόγια νὰ ἐρθῶ νὰ σᾶς μιλήσω (ἐκ παραμυθ.) Ἀθῆν. (παλαιότ.) Τί κατθουλίστικα πράγματα εἶναι 'φτοῦνα; Γαργαλ.

γατιτουλιστός ἐπίθ. ἀμάρτ. κατθουλιστός Πελοπν. (Πάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γατιτουλίζω, παρ' ὃ καὶ κατθουλίζω.

Ὁ βαδίζων γατιτουλιστά, ὁ ἰδ. : Ἀπὸ τῆ φραγῆ βῆκε κατθουλιστός καὶ λούμωξε κάτω ἀπὸ τὸ κλῆμα. Πβ. γατιτουλίζω 1.

γατιτουλίτσα ἡ, ἐνιαχ. κατθουλίτσα Πελοπν. (Κίτ. Μάν. Μαντίν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γατιτούλα, παρ' ὃ καὶ κατθούλα, καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ίτσα.

1) Γατιτίτσα 1, ὁ ἰδ. ἐνιαχ. 2) Τὸ φυτὸν ἀρίσαρον τὸ

κοινὸν (arisarum vulgare), τῆς τάξεως τῶν ἀρωδῶν (araceae) Πελοπν. (Μάν.) 3) Παιδιὰ ἀγρωιῶν, καθ' ἣν οἱ παίζοντες σχηματίζουν κύκλον κρατούμενοι διὰ τῶν χειρῶν, πλὴν δύο, ὧν ὁ εἷς, ὑποδύμενος τὴν «κατθουλίτσαν», παραμένει ἐκτὸς τοῦ κύκλου καὶ προσπαθεῖ νὰ κρυβῇ ἀπαρατήρητος ὀπισθεν ἐνὸς τῶν παικτῶν τοῦ κύκλου, ὁ δὲ ἕτερος, ὑποδύμενος τὸν «κατθουλιάρην», λαμβάνει θέσιν εἰς τὸ κέντρον τοῦ κύκλου ἀρχομένης τῆς παιδιᾶς, ὁ «κατθουλιάρης» ἐρωτᾷ ἕνα ἕκαστον τῶν παικτῶν τοῦ κύκλου, ἐὰν εἶδε τὴν «κατθουλίτσαν», μετὰ δὲ τὴν ἀρνητικὴν ἀπάντησιν ὅλων, ἐπιχειρεῖ νὰ τὴν ἀνέυρῃ ὁ ἴδιος μεθ' ὃ, τὴν καταδιώκει φεύγουσαν καὶ θεωρεῖται κερδίσας, ἂν ἐπιτύχῃ νὰ τὴν ἐγγίσῃ διὰ τῶν χειρῶν, καὶ ἡττηθεὶς, ἂν αὕτη ἐπιτύχῃ νὰ εἰσέλθῃ ἄψαυστος ἐντὸς τοῦ κύκλου, εἰς ἑκατέραν δὲ τῶν περιπτώσεων ἐναλλάσσονται οἱ ρόλοι καὶ ἡ παιδιὰ συνεχίζεται Πελοπν. (Μαντίν.)

γατιτουλόγαμος ὁ, ἀμάρτ. κατθουλόγαμος Πελοπν. (Γαργαλ.) κατθόγαμο Τσακων. (Πραστ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γατιτούλα, παρ' ὃ καὶ κατθούλα καὶ κατθούλα, καὶ γάμος. Ὁ τύπ. κατθόγαμο ἐκ τοῦ *κατθουλόγαμο δι' ἐκκρουσιν τοῦ ἀτόνου φθόγγου -ου-.

1) Ὁ ἄνευ ἐπισημότητος καὶ ἐορτῶν γάμος (συνήθως ὁ βεβιασμένως τελούμενος κατόπιν ἀπαγωγῆς ἢ ἄλλου λόγου) Πελοπν. (Γαργαλ.) : Τί κατθουλόγαμος ἦταν ἐκεῖνος ποὺ κάνανε! 2) Ὁ μεταξὺ ἀνηλίκων συναπτόμενος γάμος (ὡς ἥκιστα σοβαρὸς θεωρούμενος) Πελοπν. (Γαργαλ.) : Γάμος νὰ σοῦ πετύχῃ καὶ 'φτοῦνος ὁ κατθουλόγαμος! Συνών. γατιτουλοπαντρειά. 3) Θόρυβος προκαλούμενος ἐξ ἐντόνων φωνῶν προσώπων ἐριζόντων Τσακων. (Πραστ.) : Τσί κατθόγαμο 'κ' ἔντενι ὅα νιοῦτα; (τί μαλώματα ἦταν αὐτὰ ὅλη νύχτα;) Συνών. γατιτουλόκακο 1β.

γατιτουλόγλειμμα τό, ἀμάρτ. κατθουλόγλειμμα Πελοπν. (Δημητσ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γατιτούλα, παρ' ὃ καὶ κατθούλα, καὶ γλעיμμα.

Γατιτόπαιδο, ὁ ἰδ.

γατιτουλόκακο τό, ἀμάρτ. κατθουλόκακο Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πάρ. κατθουλόκακο Μύκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γατιτούλα, παρ' ὃ καὶ κατθούλα καὶ κατθούλα, καὶ κακό, δι' ὃ ἰδ. κακός.

1) Τὸ γατιτομάνι, ὁ ἰδ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) : Εἶδα κατθουλόκακο 'ναι ἀπάνω 'ς τὰ δώματα; 'εμᾶτος εἶν' ὁ κόσμος 'ς τσι γάττες. β) Μεταφ., ὁ ἐκ τῶν φωνῶν ἐριζόντων προσώπων προκαλούμενος θόρυβος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) : Μὰ εἶδα κατθουλόκακο 'ν' ποὺ 'ίνεται μέσα 'ς τὸ σπίτι; Συνών. γατιτουλόγαμος 3. γ) Παιδίον φωνασκοῦν καὶ προκαλοῦν ἐκκωφαντικὸν ἢ ἐκνευριστικὸν θόρυβον Νάξ. (Ἀπύρανθ.) : Ποὺ νὰ σᾶσε κάψῃ ἢ φωθιά, κατθουλόκακα, κ' εἶδα κακὸ εἶν' ποὺ κάνετε! 2) Ὁ γενετήσιος ὀργασμὸς τῶν γαλῶν Πάρ. : Οἱ βρωμόγαττοι! Κατθουλόκακο ἔχουνε πάλι! β) Συνεκδ., ὁ σκανδαλώδης ἐρωτικὸς ὀργασμὸς, ἡ ἐρωτικὴ ἔξαψις (ἐπὶ ἀνθρώπων) Μύκ. Πάρ. : Κατθουλόκακο σ' ἐπίασε, μουρή; Πάρ. Κατθουλόκακο νὰ σὲ πιάσῃ! (ἀρά) αὐτόθ. Κατθουλόκακο ἔ'εις, κακόμερε, τσαι δὲ γάθσαι σταλιά! Μύκ.

γατιτουλοκέφαλο τό, ἀμάρτ. γατσουλοκέφαλο Πελοπν. (Ἦλ.) κατθουλοκέφαλο Πελοπν. (Γαργαλ. Ναύπλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γατιτούλι, παρ' ὃ καὶ γατσούλι καὶ κατθούλι, καὶ κεφάλι.

